

Total HelpArt T.H.A., Česká televize a PubRes

uvádějí film

Ondřeje Trojana

napsal Petr Jarchovský
volně inspirován stejnojmenným románem Petra Šabacha

Základní informace o filmu

Scénář	Petr Jarchovský volně inspirován stejnojmenným románem Petra Šabacha
Režie	Ondřej Trojan
Producent	Ondřej Trojan
Kamera	Martin Štrba
Architekt	Milan Býček
Výtvarnice kostýmů	Katarína Bieliková
Umělecká maskérka	Jana Bílková
Hudba	Petr Ostrouchov, Bob Dylan, Ľuboš Beňa a Matěj Ptáček, Sweet
Střih	Vladimír Barák
Zvuk	Jiří Klenka
Vyrobila	Filmová a televizní společnost Total HelpArt T.H.A.
Koproducenti	Česká televize – Jaroslav Kučera PubRes - Zuzana Mistríková, Ľubica Orechovská
Film vznikl ve spolupráci	HBO
Casting	Mirka Hyžíková
Vedoucí produkce	Michaela Syslová Kuchynková
Hrají	Libor Kovář, Matouš Vrba, Jan Vlček, Jakub Šárka, Anna Geislerová, Martin Myšička, Marek Taclík, Kristýna Liška-Boková, Magdalena Sidonová, Jana Šulcová, Jaromír Dulava, Jiří Macháček, Václav Kopta, Oldřich Vlach, Matej Landl, Jan Vaši, Jenovéfa Boková, Jakub Jánoš, Adam Kubišta, Lilian Malkina, Lukáš Latinák, Marina Vyskvorkina, Juraj Nvota, Nella Miščíková, Jana Kepková
Film vznikl za přispění	Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie Ministerstva kultúry a cestovného ruchu SR Media
Distribuce	Falcon
Žánr	tragikomedie
Stopáž	137 minut
Formát	film 35mm, Klas (1:1.85), Dolby Digital *5.1
Přístupnost	mládeži přístupný

SYNOPSIS

Hořká komedie režiséra Ondřeje Trojana *Občanský průkaz* na motivy stejnojmenné knihy Petra Šabacha sleduje osudy čtveřice dospívajících mladíků, jejich přátel, lásek a rodičů. Od okamžiku, kdy v patnácti letech dostanou občanský průkaz, až do chvíle, kdy se v osmnácti snaží uniknout vojně a pokoušejí se získat modrou knížku.

Petr, Aleš, Popelka a Míťa dospívají v sedmdesátých letech, v době, kdy vyjít na ulici bez občanského průkazu znamenalo koledovat si o průšvih a kdy povinná vojenská služba byla pro mnohé tím největším strašákem. Každý po svém i společně se snaží neztratit v totalitním státě zdravý rozum a smysl pro humor, ale také nezadat si s režimem. Prožívají řadu epizod, některé jsou úsměvné, s nádechem absurdní grotesky, jiné dramatické a fatální.

Občanský průkaz vypráví o tom zvláštním životním období, kdy dětství zvolna přechází v dospělost, a tahle cesta v každé době vede skrz bourání konformismu a rodičovských ideálů, revoltu vůči společnosti, hledání a nalézání sebeúcty. Tehdy stejně jako dnes...

O FILMU STRUČNĚ:

Hořká komedie o tom, jací jsme byli v sedmdesátých letech minulého století, kdy bigbít a dlouhý vlasy byly rebelií proti tesilové instituci táta-máma, rebelií proti umaštěné kultuře televizních estrád a nedělních odpolední s dechovkou, rebelií proti husákovskému socialismu, kdy policajta stačilo mít právě jen ty dlouhý

k tomu, abyste dostali přes držku od vlasy anebo natržený občanský průkaz.

Čím je pro vás osobně Občanský průkaz? Vzpomínkou na vlastní mládí, dospívání, vyrovnání se s tehdejší dobou? Někde tam je třeba hledat důvod, proč jste se rozhodl režírovat film sám a nenabídnout jej jako producent k realizaci jinému režisérovi?

Já jsem se rozhodl točit Občanský průkaz, protože se mi líbil scénář, který mi podstrčil

Petr Jarchovský. Děj filmu je zasazen do půlky sedmdesátých let. Myslel jsem si, že normalizace je pro mne uzavřená filmem Pějme píseň dohola a že se k tomuto období už nechci vracet. Koneckonců v myšlenkách mi z ní ulpívá jen jakási hořkosladká mlhovina laciného likéru. Prožil jsem kus totáče v pubertě, což je nutně spojené se spoustou slastných vzpomínek. A taky se spoustou buzerace a debility. Tuto zvláštní směsku jsem se snažil přenést do filmu. Na Petrově scénáři mě překvapilo, jak se jednotlivé postavy respektive lidské typy těchto filmových postav projektují do dneška. Do doby, do které po vcelku naivní, ale osvobozující éře devadesátých let jakoby se v poněkud přenačené podobě éra buzerace a debility zase vracela. Nicméně Občanský průkaz není agitka. Je to příběh jedné party, která rebeluje vlastně proti své vůli, jenom proto, že má ráda jiné hodnoty než generace jejich fotrů a matek.

Film nemá klasickou lineární strukturu, je spíše mozaikou vyprávění... Jak náročná byla finální práce ve střihně? Provázelo ji váhání nad konkrétními scénami, které vybrat? Která je vaše oblíbená?

Film má strukturu deníkového vyprávění. Jako kdyby si hlavní hrdina poněkud nedbale zapisoval jenom ty události z jeho života mezi čtrnáctým a devatenáctým rokem, které ho silně zaujaly. Snažil jsem se film točit tak, jako kdybychom ten deník našli někde v šuplíku a zápis po zápisu jsme nafilmovali. Koneckonců forma vyprávění Občanského průkazu byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem se pustil do jeho režie. Líbí se mi, jak se jednotlivé osudy a děje splétají z těchto útržků. Tyto střípky do sebe dost důmyslně zapadají, a tak bylo prakticky nemožné kterýkoli z nich z filmu vyhodit, aby se nám stavba nezborila. A tak nakonec vypadly jenom dvě scény, které se ukázaly jako nadbytečné. Oblíbených scén mám ve filmu spoustu, k tomu ať se vyjádří diváci.

Jak moc se výsledná podoba Občanského průkazu liší od první verze scénáře? Jaká byla vaše spolupráce s Petrem Jarchovským při jeho psaní?

Předně by bylo dobré začít tím, jak se scénář liší od románové předlohy Petra Šabacha, která je velmi rozmáchlá, pokud jde o dobu, kdy se odehrává. Šabach rozvíjí osudy svých hrdinů od konce šedesátých let přes léta normalizační a

vyprávění končí v letech devadesátých. Petr Jarchovský nejprve zeštíhlil román do podoby novely, těžiště vyprávění přenesl do půlky sedmdesátých let a doplnil románové charaktery o nové postavy a nové příběhy. Krom jiného tím dosáhl toho, že hlavní hrdinové ze scénáře jsou stejný ročník narození, jako jsem já, takže jsem se mezi nimi cítil jako doma...

Film jsme připravovali rok a půl a točili jsme ho rok, to aby nám ti pubertáci trochu vypsali, mentálně i fyzicky. Už z toho vyplývá, že jsme scénář i dramaturgii jednotlivých scén vybrušovali jak s ohledem na dlouhé realizační období, tak i s ohledem ke schopnostem a přirozeným charakterům mladých neherců. Jejich přirozené charaktery jsme prostě vzali do hry a pracovali s nimi, rozvíjeli je.

Občanský průkaz má za sebou několik testovacích projekcí. Byly pro vás divácké reakce nějakým způsobem překvapivé?

Na testovací projekce jsme zvali vždy směs jak pamětníků, kterým říkáme nostalgici, tak mladých z řad středoškoláků a vysokoškoláků. Zaujalo mě, jak mladí diváci se zájmem reagují na některé dobové reálie a absurdity – slavnostní předávání občanských průkazů, sáhodlouhé fronty na cokoli, fenomén Tuzex, dobové rekvizity a kostýmy... V několika málo scénách, které by pro pamětníky stačilo načrtnout ve zkratce, jsme proto zvolili trochu popisnější způsob vyprávění. Řečeno dobovým slovníkem jsme se v těchto scénách porochlili.

Často bývají slyšet postesknutí tvůrců, že nové české filmy se rodí dlouho a obtížně, především vinou nedostatku finančních prostředků. Jaká je v tomto směru „historie“ Občanského průkazu? A obecně, co bylo na přípravách, průběhu natáčení či dokončovacích pracích nejsložitější?

Samozřejmě, že u dobové látky pociťuje tvůrce nedostatek peněz při každé realizačně obtížnější scéně – komparz, který se musí draze dobově oblíknout a nalíčit, dobová auta atd. atd. Nicméně jsem na tento rozhovor napojený spíš jako režisér, než jako producent. Bavme se spíš o režii než o financích.

Do hlavních rolí party teenagerů jste obsadil čtveřici bez předešlých hereckých zkušeností – jak náročný byl výběr hlavních představitelů, jaká kritéria byla rozhodující?

Já jsem nejdřív hledal mezi elévami z konzervatoře - alespoň takovou taktiku jsme zvolili s Mirkou Hyžíkovou, která dělala pro film herecké obsazení. Když jsme mezi mladými adepty herectví neuspěli, začal rozsáhlý konkurz mezi středoškoláky. Viděl jsem jich desítky, ba stovky. Ty nejlepší jsme pak mezi sebou kombinovali při hereckých zkouškách, až nakonec zůstali ti čtyři, kteří jsou k vidění ve filmu.

V Občanském průkazu hraje jednu z hlavních úloh Aňa Geislerová, se kterou jste spolupracoval již na filmech Pějme píseň dohola a Želary. V čem vám spolupráce s Aňou vyhovuje?

Ve všem. Aňa je, podobně jako já, intuitivní, což je cesta, která je zajímavá tím, že i když je někdy třeba trochu nepřesná, vždycky přináší něco nečekaného, emotivního, neomšelého.

Herecké obsazení kombinuje profesionální herce a neherce, což pro vás není nová zkušenost. Jak se vám daří tyto zcela odlišné styly projevu skloubit?

Této disproporci jsem podřídil jak obsazení herců, tak technologii natáčení. Chtěl jsem, aby výsledný projev herců i neherců působil autenticky, homogenně a pravdivě. Když vytváříte charakter nějaké

postavy s dobrým hercem, máte celou škálu možností a odstínů. Herec může čerpat z vlastní prožité zkušenosti nebo z charakteristiky nějaké osoby mu blízké. Nebo, má-li dost představivosti a fantazie, si daný charakter vymyslí v hlavě sám. Neherce, pokud nemá nadání od pánaboha, čerpá tak akorát ze sebe, ze svých vlastních prožitků. Při natáčení mu pak všude překáží všelijaké filmařské haraburdí i početný a všude se hemžící štáb. Proto jsme nejprve obsadili postavy kluků – neherců, které jsem hledal podle určité typologické představy a podle jejich přirozeného projevování se v komunikaci s okolím. K nim jsem pak hledal herce fyziognomicky uvěřitelné – to pokud šlo o vazby rodinné, s intuitivním přístupem k herectví, trpělivé a se schopností jisté míry improvizace podřízené možností právě neherců.

Necháváte hercům možnost improvizace, nebo se striktně držíte scénáře? Je při práci s neherci improvizace možná?

Nechával jsem si pro improvizaci velký prostor. Ani ne tak v dialogích, spíš v aranžování jednotlivých scén. Hledali jsme aranž s herci vždy společně, aby se cítili co nejmíň svázaní nějakou kostrbatou akcí. Teprve poté, co jsme scénu takto nazkoušeli, hledali jsme ideální pozici pro kameru nebo kamery, točili-li jsme na dvě. Takováto práce vytváří poměrně vysoké nároky na práci kameramana, protože je nutná velká flexibilita. V tomto ohledu mi spolupráce s Martinem Štrbou velice vyhovovala.

Pro náladu filmu je velmi důležitá hudba. Měl jste nějakou konkrétní představu, jaké písně by ve filmu měly zaznít? Ústřední písní filmu je Most of the Time od Boba Dylana. Proč jste zvolil zrovna ji? Jaké další skladby diváci ve filmu uslyší?

K té Dylanově písničce jsem se dostal docela náhodou. Ona vlastně vůbec není dobová. Poprvé vyšla v roce 1989 na albu Oh Mercy jako takový pomalý cajdák s hutným kapelovým zvukem. Úplnou náhodou se mi někdy před rokem a půl dostalo do ruky Dylanovo trojalbum nevydaných verzí písní (Tell Tale Sings

(2008) a na něm jsem objevil i Most of the Time v jednoduché aranži s kytarou a foukací harmonikou. Ta písnička má v tomto provedení úžasnou naléhavost a zní přesně tak, jako by byla z Dylanova období, kdy hrál bez kapely. To mě nadchlo. Zní naprosto dobově, je od Dylana a přitom je neoposlouchaná. Další převzaté pecky bych nechal jako překvapení pro diváky. Rád bych ještě zmínil závěrečnou píseň, kterou zkomponoval Petr Ostrouchov na text básníka J. H. Krchovského. Je to takový našlapaný bigbít s prvky rašícího punku. Mám tu písničku moc rád a pěkně se na ní tancuje. Jmenuje se Obut a oblečen.

Občanský průkaz je vašim prvním filmem točeným nikoliv na materiál 35mm, ale digitální technologií. Jak tuto technickou změnu hodnotíte?

Positivně. Velice mne osvobodil pocit, že nemusím neustále myslet na to, kolik jsme vytočili drahého materiálu. Takřka třetinu scén jsme točili na dvě kamery. Šli jsme tak naproti každé vzácné autentické chvíli ve výrazech herců, gestech, pohybu. Často jsme pouštěli kamery i při hereckých zkouškách. Právě při nich se mnohdy, zvláště u neherců, daly zachytit ony autentické reakce na situace, které se odehrávají poprvé a nejsou zautomatizované.

BIOGRAFIE – ONDŘEJ TROJAN

Filmový režisér a producent, herec divadla Sklep se narodil na Silvestra roku 1959 v Praze. Pochází z herecké rodiny - herectví se věnuje jeho otec Ladislav i mladší bratr Ivan. Vystudoval gymnázium s vyznamenáním v roce 1979. Studoval na Pedagogické fakultě, kde ukončil sedm semestrů v oboru matematika - chemie. Odešel, protože ho škola nebavila. Od počátku osmdesátých let pravidelně účinkuje s kultovním pražským divadlem Sklep. Kolegové z divadla ho inspirovali i k zájmu o film. Dva roky pracoval ve Filmovém Studiu Barrandov jako rekvizitář, připravoval se na přijímací zkoušky na FAMU v Praze, kam byl v roce 1985 přijat na obor filmová a televizní režie.

Na FAMU natočil své první krátkometrážní filmy, z nichž zejména televizní cvičení **TÝDEN NA OBRAZOVCE** a půlhodinový film **SEDM** vyvolaly nemalou odezvu na festivalech a mezi diváky. V porevolučním roce 1990 přerušil Trojan studium FAMU v pátém ročníku, aby natočil svůj celovečerní debut podle scénáře spolužáků Petra Jarchovského a Jana Hřebejka **PĚJME PÍSEŇ DOHOLA** (poprvé se v tomto filmu objevila před kamerou Aňa Geislerová). V roce 1991 Trojan odpromoval na FAMU.

V roce 1992 natočil pro Českou televizi dvoudílný film **PENZIÓNEK**, který mapuje nejlepší skeče a písně Divadla Sklep na přelomu 80. a 90. let. V témže roce založil s kolegy Tomášem Hanákem a Jiřím Burdou Filmovou a televizní společnost Total HelpArt T.H.A., která se zaměřuje na produkci celovečerních filmů, výrobu audiovizuálních děl a na manažerskou činnost pro Divadlo Sklep. O rok později režíroval již v produkci Total HelpArtu divácky velice úspěšnou adaptaci „sklepovsko-havlovského“ dramatu **MLÝNY**.

Total HelpArt T.H.A. v současnosti patří k nejúspěšnějším producentům společností vůbec. Spolupracovala na filmech Jana Hřebejka (**PELIŠKY**,

MUSÍME SI POMÁHAT, PUPENDO, HOREM PÁDEM, KRÁSKA V NESNÁZÍCH, MEDVÍDEK A U MĚ DOBRÝ), a může se tedy pochlubit nominací na Oscara za nejlepší zahraniční film (**MUSÍME SI POMÁHAT**) a několika Českými lvy. Na prestižní cenu americké Akademie bylo nominováno i výpravné historické drama **ŽELARY**, které Ondřej Trojan sám natočil podle knižních předloh Květy Legátové *Želary* a *Jozova Hanule*. Tímto filmem Trojan dokázal, že je nejen schopný producent, který dovede vycítit silnou látku, ale i velice zručný režisér.

Ondřej Trojan je členem prezidia Filmové a televizní akademie.

TV filmy pro Českou televizi:

PENZIÓNEK (1992)

VELBLOUDI JDOU NOCÍ TAJŮPLNOU (1993)

HISTORKY OD KRBU (cyklus osmi filmových povídek, režie Ondřej Trojan, Tomáš Vorel, Zdeněk Tyc, Václav Koubek..., 1994, 1995)

SKLEP: MLÝNY (1994)

PUMELICE LESNÍ MOUDROSTI (1997)

MULTIKÁR MOVIE SHOW (1998)

WARTBURG MOVIE SHOW (1999)

TV pořady pro HBO:

NA STOJÁKA (režie Zdeněk Tyc, od roku 2004)

Dokumentární filmy pro Českou televizi:

TOTÁLNÍ VELBLOUD KRYŠTOFA TROBÁČKA (umělecký dokument o životě a díle pražského výtvarníka, režie O. Trojan, 1992)

PRAŽSKÁ 5 Z VÍDNĚ DO AKROPOLE (dokument o divadelním, výtvarném a hudebním společenství Pražská 5, režie Petr Nikolaev, 1995)

Celovečerní dokumentární filmy – jako producent:

AFONKA UŽ NECHCE PÁST SOBY (režie Martin Ryšavý, 2004)

ZAPOMENUTÉ TRANSPORTY (režie Lukáš Přibyl, 2007)

Celovečerní filmy - jako režisér:

PĚJME PÍSEŇ DOHOLA (1990)

ŽELARY (2003)

OBČANSKÝ PRŮKAZ (2010)

Celovečerní filmy - jako producent:

PELÍŠKY (režie Jan Hřebejk, 1998)

MUSÍME SI POMÁHAT (režie Jan Hřebejk, 2000)

CESTA Z MĚSTA (režie Tomáš Vorel, 2000)

KRUTÉ RADOSTI (režie Juraj Nvota, 2002)

PUPENDO (režie Jan Hřebejk, 2003)

ŽELARY (režie Ondřej Trojan, 2003)

HOREM PÁDEM (režie Jan Hřebejk, 2004)

KRÁSKA V NESNÁZÍCH (režie Jan Hřebejk, 2006)

MEDVÍDEK (režie Jan Hřebejk, 2007)

U MĚ DOBRÝ (režie Jan Hřebejk, 2008)

EL PASO (režie Zdeněk Tyc, 2009)

OBČANSKÝ PRŮKAZ (režie Ondřej Trojan, 2010)

V jakých aspektech se váš scénář k filmu *Občanský průkaz* liší od románu Petra Šabacha?

Podobně jako u předchozích látek, které byly inspirovány tvorbou spisovatele Petra Šabacha, i *Občanský průkaz* z předlohy vychází velmi volně. Šabachova poetika umožňuje svobodné nakládání s motivy a moje spolupráce s Petrem je skutečným spoluautorstvím. Zatímco kniha zachycuje

„celý život“ Šabachova alter ega – od základní školy po současnost, film si vybírá pouze čtyři důležité roky dospívání čtyř hlavních klukovských hrdinů, které jsem si z předlohy vybral a dofabuloval jejich osudy. Šabach se ve své knize zabývá traumatickým fenoménem udavačství, fízlování. Začíná popisem žalobníčka na základní škole, klene se přes nejrůznější portréty policajtů, které jeho generaci ztrpčovaly život v normalizačním Československu, a končí současným odhalováním identity práskačů v autorově nejbližším okolí. Předloha je jakousi deníkovou kronikou jedné generace.

My jsme ve filmovém scénáři museli tento motiv komprimovat do čtyř let – od okamžiku, kdy pubertální hrdinové obdrží ve svých patnácti letech občanské průkazy, do chvíle, kdy se ve své plnoletosti snaží uniknout před komunistickou vojnou. Využil jsem tedy ty motivy z předlohy, které vzhledem k vymezení použít šly, některé děje posunul v čase a pro některé události jsem našel nové místo v jiném čase. Kupříkladu sugestivní vyličení zásahu policie a lidových milicí proti občanům při demonstracích proti okupaci sovětských vojsk na Václavském náměstí v létě roku 1969 jsem zaměnil za rekonstrukci surového zásahu policie a státní bezpečnosti proti nonkonformní mládeži v Rudolfově během koncertu Plastic People of the Universe v polovině sedmdesátých let. Samotný ústřední příběh rodiny hlavního hrdiny Petra a vývoj jeho vztahu k vlastnímu otci je pak celý nově fabulovaný.

Jde již o vaši pátou adaptaci knihy Petra Šabacha, píše se vám scénář ze známého světa snáz než dřív?

Žádný ze scénářů, který vycházel z povídek Petra Šabacha, není klasickou adaptací literární předlohy, jako tomu kupříkladu bylo u *Želár Květy Legátové*. Pokaždé jde o svobodnou tvorbu inspirovanou literární předlohou a tím je moje spolupráce se Šabachem jedinečná. Petr nezištně umožňuje zcela volné autorské nakládání s materiálem, který vytvořil. Kupříkladu v *Pelíšcích* je motiv rodiny majora Šebka, ztělesněného Miroslavem Donutilem, převzatý z Šabachovy novely *Hovno hoří*, zatímco motiv rodiny Jindřicha Krause, v podání Jiřího Kodeta, vychází z mé vlastní rodinné historie. Podobně tomu bylo i u ostatních scénářů inspirovaných Šabachovou poetikou a jeho jedinečným humorem. Práce na těchto scénářích je vždycky poměrně náročná, protože jde o „destilaci“ nažité životní zkušenosti a její

prolnutí se zkušeností vlastní, jde o nacházení styčných momentů, domýšlení charakterů postav a naznačených motivů a sprádaní červené niti příběhu, na kterou lze korálky zážitků, postřehů a historek vypůjčených od Šabacha navléci.

Jsou charaktery postav, jejich příběh, založeny na konkrétních osudech? Můžeme v nich najít autobiografické prvky?

Šabachova tvorba je vždycky přímo inspirována osobními prožitky a jejich poetickou reflexí, takže je v ní vždycky autobiografický prvek obsažen. Do tohoto světa, díky naší kompatibilitě pohledu na svět, se mi dobře vstupuje s novými, vlastními motivy, ať již také autobiografickými, nebo převzatými z jiných životů mých přátel a blízkých. Vždycky tak jde o vícegenerační kroniku určité doby.

V Šakalích létech o konec let padesátých, v Pelíškách o konec let šedesátých, v Pupendu o léta osmdesátá, v U mě dobrý začátek let devadesátých a konečně v Občanském průkazu o polovinu let sedmdesátých, období nejtužší husákovské normalizace.

Oblíbil jste si nějakou postavu natolik, že jste jí ve scénáři dal větší prostor, než měla v knize?

Na základě inspirativních motivů a evokace doby, kterou autor předlohy prožíval jako adolescent a já jako dítě školou povinné, jsem vytvořil ústřední rodinu, maminku a mladšího bratra Matese a především postavu otce hlavního hrdiny Petra. Petrovým úhlem pohledu celý příběh sledujeme a jeho ústy také vyprávíme, čímž se snažíme zachovat osobní, soukromý tón šabachovského způsobu vyprávění.

Jak vy sám vzpomínáte na dobu svého dospívání? Snaha vyhnout se vojně je ve filmu vylíčena velmi autenticky... Zažil jste něco podobného?

Od dětství, přes pubertu a adolescenci jsem se stejně jako drtivá většina mých generačních soupeřů obával bolševické vojny naprosto stejným způsobem jako moji čtyři hrdinové. Modlil jsem se, aby se stal nějaký zázrak a já nakonec té zelené pakárny, vojácké šikaně, těm dvěma ztraceným nejlepším létům života, nějak unikl. A on se ten zázrak nakonec stal! Ještě jsem „stačil“ na vysoké škole odkroutit čtvrt roku vojenské katedry v roce 1989, pak přišla sametová revoluce a mě se podařilo vojenské službě uniknout a nakonec získat i tu vytouženou modrou knížku. Některé modlitby patrně fungují!

Účastnil jste se výběru hlavních hereckých představitelů?

Epická stavba Občanského průkazu, připomínající románovou strukturu, předpokládala větší počet epizodních postav, než tomu je obvykle u dramaticky strukturovaných scénářů. Velice odvážné a ve výsledku, domnívám se, šťastné bylo rozhodnutí Ondřeje Trojana obsadit značnou část hlavních postav neherci anebo herci doposud zcela neznámými, při jejichž výběru jsem směl asistovat.

Vzpomínám si, že jsem Ondřejovi doporučil pana Oldřicha Vlacha pro postavu majora Pačese, naproti tomu Ondřejův objev je vynikající Martin Myšička v roli Petrova tatínka a obsazení Ani Geislerové do „protiúkolu“ v roli Petrovy starostlivé a něžné maminky. Rovněž objev autentického chlapečka, který ztvárnil malého práskače Daňka, připadá na vrub Ondřejově vytrvalosti, hledačství a ochotě riskovat.

Jakým filmem je podle vás Občanský průkaz? Nostalgickou vzpomínkou pro vaše vrstevníky, připomenutím dob minulých dnešní generaci...

Občanský průkaz je pro mne srdeční záležitostí. Je přesvědčivým obrazem té doby, jak si ji sám pamatuju. Vznikal ne ze sentimentu, ale z niterné potřeby ukázat mizérii oné doby, dospívání v nesvobodě, na kterou jsme dnes ochotni zapomínat. Cítili jsme s režisérem potřebu odvyprávět příběh naší generace generaci našich synů a dcer. Pokusili jsme se nic nepřikrášlovat a zároveň nementorovat a nepoučovat. Naším pomocníkem bylo fantastické nasazení všech zúčastněných a přenosná poezie a humor předlohy, ze které jsme směli svobodně a volně vycházet a dotvářet ji našimi vlastními zážitky a vzpomínkami.

BIOGRAFIE - PETR JARCHOVSKÝ

Petr Jarchovský se narodil v roce 1966. Společně se svým filmovým souputníkem, režisérem a scenáristou Janem Hřebejkem, vystudoval Akademické gymnázium ve Štěpánské ulici v Praze a v letech 1987 - 1991 katedru scenáristiky a dramaturgie na pražské FAMU. V současné době působí na FAMU jako pedagog na katedře scenáristiky a dramaturgie. V roce 1998 mu v nakladatelství Paseka vyšla novela *Musíme si pomáhat*, v roce 2004 a 2006 dvě sbírky filmových povídek.

Petr Jarchovský debutoval scénářem jedné z povídek k televiznímu cyklu **VELMI UVĚŘITELNÉ PŘÍBĚHY**, který natočil jeho spolužák režisér Igor Chaun. Spolu s Janem Hřebejkem napsal pro Ondřeje Trojana - debutujícího režiséra a také spolužáka z FAMU - scénář ke generační filmové komedii **PĚJME PÍSEŇ DOHOLA**.

V roce 1993 měl premiéru filmový muzikál **ŠAKALÍ LÉTA**, ke kterému napsal Petr Jarchovský scénář podle povídek spisovatele Petra Šabacha. Touto retrokomedií z konce padesátých let o nástupu rock'n'rollové vlny v Čechách odstartoval Petr Jarchovský profesionální spolupráci s debutujícím režisérem Janem Hřebejkem.

Dalším úspěchem této dvojice byla netradičně pojatá trojice autorských povídek pro televizní cyklus **BAKALÁŘI**, která získala prestižní ocenění Filmového a televizního svazu a Literárního fondu za přínos televizní hrané tvorbě za rok 1997.

Opět na motivy povídek spisovatele Petra Šabacha napsal Petr Jarchovský scénáře k divácky velice oblíbeným celovečerním filmům **PELÍŠKY** (1999) a **PUPENDO** (2003). Podle vlastní povídky pak scénář k filmu **MUSÍME SI POMÁHAT** (2000) a podle námětu Hřebejk - Jarchovský scénář k černé komedii

ze současnosti **HOREM PÁDEM** (2004). Pro režiséra Ondřeje Trojana zpracoval adaptaci souboru povídek Květy Legátové **ŽELARY** (2004).

Další společné dílo naší nejúspěšnější režisérsko-scenáristické dvojice Hřebejk - Jarchovský, drama **KRÁSKA V NESNÁZÍCH**, se objevilo v kinech v září 2006, následoval **MEDVÍDEK** (2007) a komedie **U MĚ DOBRÝ** (2008). Posledním výrazným počinem je úspěšné psychologické drama **KAWASAKIHO RŮŽE** (2009), jehož scénář byl oceněn

první cenou za nerealizovaný scénář v Ceně Sazky. Film pak získal dvě významná ocenění na mezinárodním filmovém festivalu Berlinale 2010.

Film podle scénáře Petra Jarchovského v režii Ondřeje Trojana **OBČANSKÝ PRŮKAZ** má premiéru na podzim 2010. Společně s Janem Hřebejkem připravují původní drama ze současnosti **NEVINNOST**.

Petr Jarchovský má dva České lvy: za scénář k filmům Jana Hřebejka **MUSÍME SI POMÁHAT** a **HOREM PÁDEM**.

MARTIN ŠTRBA - kameraman

S Ondřejem Trojanem jste spolupracoval poprvé, měli jste o vizuálním uchopení filmu totožné představy?

Dvě rozdílné představy se nakonec proluly v jednu společnou. Koketoval jsem totiž se snímáním na jednu kameru, Ondřej chtěl zkusit dvě, kvůli autenticitě snímání mladých neherců. Nakonec jsme točili podle potřeby jak na jednu, tak na dvě, což mi nevadilo, protože jsem s tím už měl předchozí zkušenost při natáčení s Agnieszkou Holland.

Občanský průkaz je natočen na kameru RED, jak vám tato technologie vyhovovala?

Film je ještě stále pružnější, ale RED má zase jiné přednosti, které se navíc rychle mění a přibývají, např. citlivost. Ale je zbytečné vyprávět o tom podrobně, protože zítra už může být všechno jinak...

Jde o dobový film, jaké barevné ladění jste se nakonec rozhodli zvolit? A je Občanský průkaz nějakým způsobem stylizovaný?

S Ondřejem jsme se shodli na jemné stylizaci „Fomacolor“, což byl v té době inverzní materiál, který lehce zvýrazňoval tyrkysové tóny.

Jaký je váš osobní vztah k době, ve které se film odehrává?

Ambivalentní, stejně tak, jak ho mají kluci ve filmu.

Máte ve filmu oblíbenou scénu?

Je jich více: Popelka s Alešem na záchodě, kluci ve vraku auta nebo Míťa ve sněhu...

BIOGRAFIE – MARTIN ŠTRBA

Narodil se 26. srpna 1961 v Levici. Vystudoval fotografii na Střední umělecko-průmyslové škole v Bratislavě a na pražské FAMU absolvoval katedru filmové kamery.

Martin Štrba patří k nejvytíženějším kameramanům české a slovenské kinematografie. Od poloviny devadesátých let žije v Praze. Na svém kontě má více než dvacet celovečerních filmů a televizních hraných a dokumentárních projektů, např. povídkový film **PRAHA OČIMA**. Je dvorním kameramanem Martina Šulíka, se kterým spolupracoval na všech jeho filmech (**NEHA, VŠETKO ČO MÁM RÁD, ZÁHRADA, ORBIS PICTUS, KRAJINKA, SLUNEČNÝ STÁT**). Také je výhradním spolupracovníkem režiséra Vladimíra Michálka (**JE TŘEBA ZABÍT SEKALA, ANDĚL EXIT, O RODIČÍCH A DĚTECH, BABÍ LÉTO**, TV seriál **ZÁCHRANÁŘI**). Spolupracuje také s Michaelou Pavlátovou - **NEVĚRNÉ HRY** (2003), **DĚTI NOCI** (2008). Byl hlavním kameramanem multimediálního projektu **ZLATÁ ŠEDESÁTÁ**, v jehož rámci vzniklo 26 televizních portrétů československých filmových osobností a jeden celovečerní film. Naposledy stál za kamerou úspěšného slovenského filmu Vladimíra Balka **POKOJ V DUŠI** (2009) a výpravného velkoformátu režisérek Agnieszky Holland a Kasii Adamik **JÁNOŠÍK: PRAVDIVÁ HISTÓRIA** (2009).

V roce 1999 získal za film **JE TŘEBA ZABÍT SEKALA** cenu Asociace českých kameramanů a Českého lva za kameru, o rok později byl oceněn Českým lvem za Nejlepší výtvarný počín za film **ANDĚL EXIT**.

KATARÍNA BIELIKOVÁ – kostýmní výtvarnice

Příprava kostýmů pro dobový film je bezesporu náročná, jak probíhala v případě Občanského průkazu?

Náročná a zábavná současně. Mám tuhle fázi kostýmní práce moc ráda. Prohrabávám se spoustou obrázků, dobových časopisů, fotkami z rodinných alb. A podle nich si představuju, jaký ten každodenní život tenkrát mohl být, co si kdo v té době asi tak mohl na sebe

oblékat... V případě Občanského průkazu jsem se vrátila do doby mého dětství,

na fotkách z let 1973 - 1977 je mi 8 až 12 let. Ve vzpomínkách se mi vynořily krepsilonové punčocháče, pořád zelektrizované vlasy, jak jsem přes hlavu natahovala něco z polyesteru, žluté krymplenové zvonové kalhoty a nenaplněná touha po „pravých riflích“. Vzpomínám si taky na ten divně „zadušený“ pocit, když jsem se v halence z česaného silonu a diolenové sukni vrátila domů ze školy. Tyto osobní zkušenosti jsem se snažila přenést do návrhů kostýmů pro jednotlivé postavy filmu.

Herce ve filmu jste oblékla do originálních oděvů nebo nově ušitých kostýmů z původních materiálů?

Téměř všechno, co mají herci na sobě, jsou originální kusy pocházející ze skříní mého příbuzenstva, nebo příbuzenstva lidí, kteří spolupracovali na přípravě. Postupem času, už daleko dříve, než jsem věděla, že takový film jednou budu dělat, jsem nashromáždila různé věci z bazarů. Oblečení z té doby má v sobě velkou přitažlivost, ať už svou fascinující obludností, barevností, dnes již zapomenutými materiály nebo odlišným pojetí krásna. Byla to doba nedostatku, lidé byli naučeni odkládat všechno, co by se mohlo hodit, a tak, pro mne naštěstí, pořád ještě existují tajné skrýše pokladů ze 70. let. Ale mizí! Když na něco narazím, nedá mi to „nezachránit“. Hodně věcí je ve fundusech ČT a na Barrandově. Taky jsme vyráběli, hlavně pro scény, kdy mladí jedou na koncert. Batikovaná trika, doma vyráběné ozdoby z kůže, umně poničené džíny a různé dlouhé sukne a šaty.

Myslíte si, že nepohodlné materiály používané v oděvnictví v 70. let, kdy se Občanský průkaz odehrává, napomáhaly frustraci a beznaději celé té doby? A jaká byla tehdejší móda z vašeho, odborného pohledu?

Nějaká podprahová frustrace oděvem možná existovala. Nylon, silon, krymplen, diolen k nám ale dorazili ze Západu. V západních časopisech z těch dob jsem na ně viděla hodně reklam. Doba byla okouzlená novými materiály, většinou pocházely z kosmického výzkumu. To by musela být „celoeuroamerická“

frustrace, kdyby k tomu přispělo jejich užívání. Je pravda, že u nás se tahle móda udržela hodně dlouho a dovedla se ad absurdum, k úplné nedokonalosti. Třeba chemlon se jako oděvní materiál uplatnil snad jen v našich krajích. Máme vžitý celkový pocit šedivosti té doby, ale paradoxně tak odvážné kombinace žluté, oranžové a červené s hnědou a zelenou v jiném období nenajdete. I u nás to byla to nejbarevnější doba, bohužel jenom na povrchu.

Našly by se i nějaké pozitivní, inspirativní prvky?

Positiva bych viděla. Třeba v tom, že sice z nedostatku, ale v každé rodině se šilo, pletlo, háčkovalo a člověk tak mohl mít naprosto originální oblečení. Pravda, většina lidí se oblékala dost uniformně, ale taky si pamatuju hodně takových, co měli svůj vyhraněný vlastnoručně vytvořený styl. Podporovalo to tvořivost a uplatnění osobité fantazie. A taky se v té době zachovávala jistá svátečnost

oblečení, něco bylo na doma, něco do práce, něco na svátek. Myslím, že si člověk jinak prožije den, když má na sobě šaty, co se berou jenom při zvláštních příležitostech, svátečnost chvíle se tím znásobí. To dnes mizí.

Bohužel všechna tato „pozitiva“ měla i velice silnou temnou stránku v podobě domácích vytahovaných tepláků, šatů děděných po generace, neuvěřitelného nevkusu a nevhlednosti.

Zůstal vám v hlavě, v souvislosti s prací kostýmní výtvarnice, nějaký nezapomenutelný zážitek z natáčení?

Nezapomenutelná bude celá práce, tak jako v případě práce na Želarech. Natáčení rozdělené na více etap spolu s přípravou bylo součástí mého života asi rok a půl. Když nějakému filmu věnuji tolik času a myšlenek, v neposlední řadě i fyzických sil, přeji si, aby to byl čas strávený smysluplně, s příjemnými lidmi a výsledek stál za to. A to všechno se naplnilo.

BIOGRAFIE – KATARÍNA BIELIKOVÁ

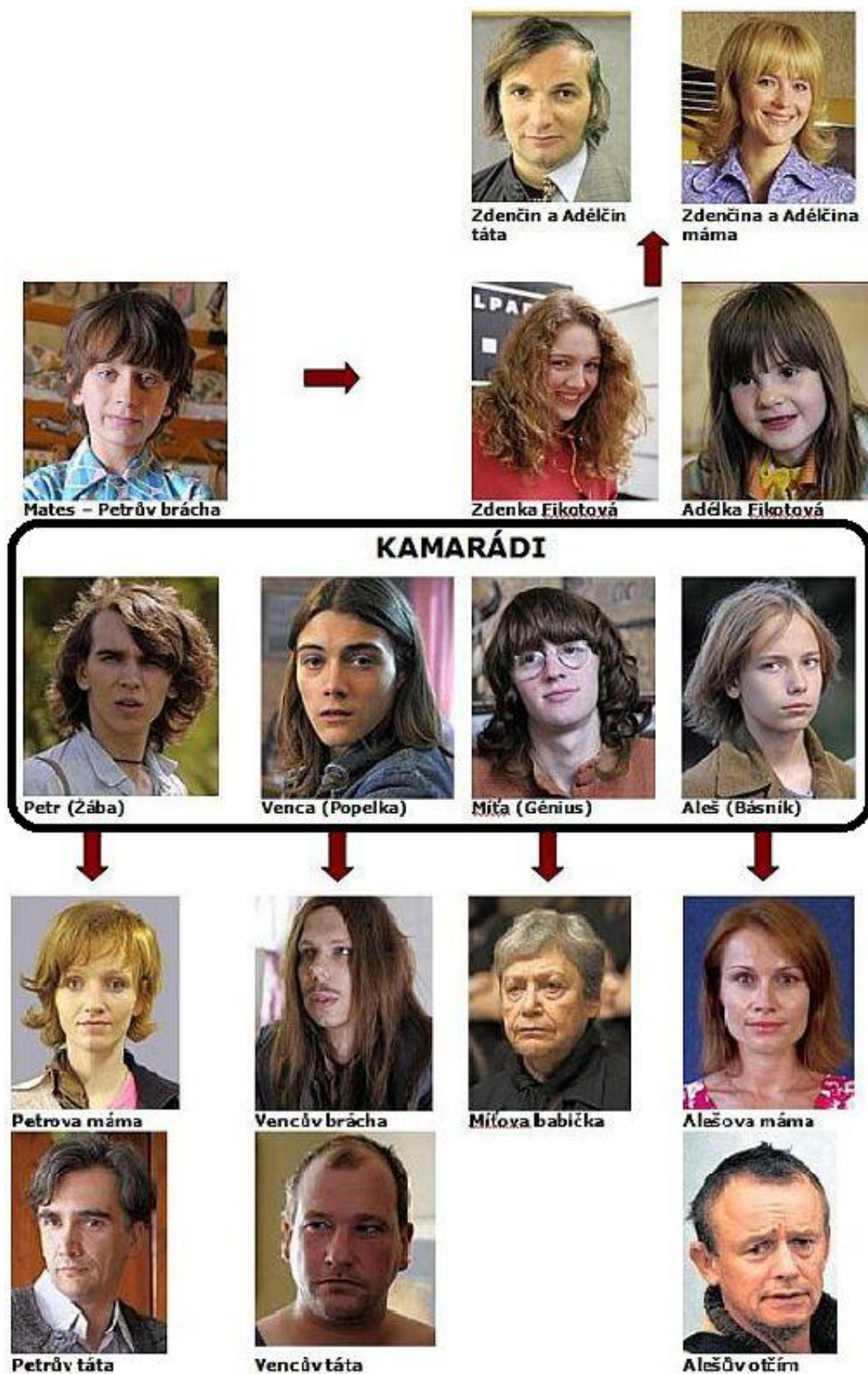

Kostýmní výtvarnice Katarína Bieliková se narodila v roce 1965 v Martině. Je absolventkou VŠMU v Bratislavě, obor scénické a kostýmní výtvarnictví. Už v době studií na VŠMU se začala věnovat kromě divadla také filmu. Oblékala postavy ve filmech **NA KRÁSNO M ODROM DUNAJI** (režie Štefan Semjan, 1994), **RIVERS OF BABYLON** (režie Vlado Balco, 1998) či **DÁŽĎ PADÁ NA NAŠE DUŠE** (režie Vlado

Balco, 2002). Koncem 90. let se s manželem, kameramanem Martinem Štrbou, přestěhovali do Prahy a oba se významně podílejí na vytváření současné tváře českého filmu. Spolupracuje hlavně s režisérem Janem Hřebejkem – **HOREM PÁDEM** (2004), **KRÁSKA V NESNÁZÍCH** (2006), **MEDVÍDEK** (2007), **U MĚ DOBRÝ** (2008), **NESTYDA** (2008), **KAWASAKIHO RŮŽE** (2009) a nejnovější Hřebejkův film **NEVINNOST**. S Ondřejem Trojanem jako režisérem ji spojuje již film **ŽELARY** (2003). Z dalších filmů jmenujme **NEVĚRNÉ HRY** (režie Michaela Pavlátová, 2003), **O RODIČÍCH A DĚTECH** (režie Vladimír Michálek, 2008) a **ŽENY V POKUŠENÍ** (režie Jiří Vejdělek, 2009)

Za film **HOREM PÁDEM** byla nominována na Českého lva v kategorii Nejlepší výtvarný počin. Na letošním festivalu filmové a televizní komedie Novoměstský hrnec smíchu získala Cenu za výtvarný počin za film **ŽENY V POKUŠENÍ**.

HLAVNÍ POSTAVY

ředitelka

Lenka Pivoňková

tělocvikář

ruštinářka

UČITELSKÝ SBOR

major Pačes

rotný Pačes

Daněk (Bonzák)

RODINNÝ KLAN PAČESŮ

ROZHOVORY S HERCI

LIBOR KOVÁŘ – Žába (Petr Hájek)

Jak ses dostal k této roli? Je to tvoje první herecká zkušenost?

K této roli jsem se dostal čirou náhodou. Když přišli k nám do školy, že hledají někoho do filmu, tak jsem ve skutečnosti ani ve škole nebyl. Druhý den mi to řekl kamarád a domluvili jsme se, že tam půjdeme. Alespoň pro tu srandu. Je to moje první herecká zkušenost v praxi. Jinak podle mě člověk hraje za svůj život spoustu rolí a občas si to jistě ani neuvědomuje.

Jaká byla tvoje reakce, když ses dozvěděl, že na tuto roli vybrali zrovna tebe?

Vlastně asi žádná reakce neproběhla. Bylo mi jedno, jestli se tam dostanu nebo ne. A ani teď mi asi nedošlo, že jsem hrál ve filmu.

Jak bys charakterizoval postavu, kterou hraješ? Jste si v něčem podobní?

Myslím, že na začátku je Petr typický patnáctiletý kluk, stojící proti svým rodičům, ale na rozdíl od mé generace i proti době, ve které žije. Během filmu

postupně ztrácí iluze a dospívá. Hmm... Co jsem koukal na sestřihy, máme docela podobné obličej.

Co tě na natáčení nejvíc bavilo?

Na natáčení mě nejvíc bavilo pozorovat, jak celý štáb funguje. Občas byla sranda i samotné natáčení.

Co naopak bylo nejhorší?

Učení se textu samozřejmě. A scény, kdy člověk hraje, že je léto, a přitom je 10°C.

Neměl jsi problémy ve škole kvůli natáčení? Jak to vnímali tví spolužáci?

Problémy ve škole jsem neměl. Natáčení bylo rozloženo během delší doby než roku, tak si toho vlastně nikdo moc ani nevšiml. Moji spolužáci se nad tím ani moc nepozastavili, když to zjistili. Anebo jsem si nevšiml, jak reagovali.

Chtěl by ses herectví věnovat i v budoucnu?

Na jednu stranu by mi asi nevadilo se tomu věnovat dál, ale myslím, že je spousta lepších a nadějnějších herců. Spíš taky záleží, jestli bude další příležitost...

Kvůli roli ses musel stát máničkou, neměls někdy chuť se ostříhat?

Vlastně já už podobný účes měl, když jsem přišel. Jediné, co mi vadilo, když byly vlasy dlouhé tak, že jsem si je nemohl dát za ucho, takže mi pořád dloubaly do očí. V současné době jsem se od konce natáčení ještě nešel ostříhat.

Film se odehrává v době, kdy jsi ještě nebyl na světě. Dozvěděl ses něco, cos netušil?

Spoustu slov, jejichž význam mi byl do té doby skryt.

Jak se ti spolupracovalo s tvými filmovými rodiči Aňou Geislerovou a Martinem Myšíčkou?

Bylo vidět, že jsou to herci, co už mají něco za sebou. Práce s nimi mě docela bavila.

Máš nějakou historku, zážitek, který si zapamatuješ navždycky?

Asi ani ne. Natáčení probíhalo z mého pohledu dobře a myslím, že tak za deset let si toho moc pamatovat nebudu. Neuložil jsem si tyto události v paměti jako „Důležité“.

BIOGRAFIE – LIBOR KOVÁŘ

Narodil se 19. listopadu 1991 v Praze, kde také bydlí. Studuje na Gymnáziu Jana Nerudy (s hudebním zaměřením - hlavní obor klavír). Mezi jeho koníčky patří především počítačové hry - ve své vášni se dostal tak daleko, že hraje závodně Counter Strike Source (čili

vylepšené pokračování nejhranější online akční hry na světě Counter Strike). Rád také jezdí na kole a hraje šachy.

JAKUB ŠÁRKA – Básník (Aleš Kovanda)

Jak ses dostal k této roli? Je to tvoje první herecká zkušenost?

Ano, je to má první herecká zkušenost. K této roli jsem se dostal díky castingové firmě Mirky Hyžkové, o které jsem se dozvěděl z letáček ve škole, a na konkurz jsem šel spíš z legrace.

Jak bys charakterizoval postavu, kterou hraješ? Jste si v něčem podobní?

Má postava se jmenuje Aleš Kovanda. Je to básník romantik, který skládá své básně pro pobavení kamarádů. Má problémy v rodině, které ho ještě utvrzují v jeho odporu vůči režimu, který ho neustále omezuje.

Co tě na natáčení nejvíc bavilo?

Spolupráce se známými herci, jejichž herectví obdivuji.

Co naopak bylo nejhorší?

Učení textů.

Neměl jsi problémy ve škole kvůli natáčení? Jak to vnímali tvoji spolužáci?

Ano, měl jsem velké problémy. I když to nebylo jen kvůli natáčení, ale i kvůli mé lenosti... Většinu spolužáků jsem to původně neříkal, ale poté, co to naše profesorka řekla před celou třídou, to věděli všichni a reagovali překvapeně.

Chtěl by ses herectví věnovat i do budoucna?

Kdyby přišla nabídka, tak bych ji stoprocentně přijal, ale na konkurzy už chodit asi nebudu.

Kvůli roli ses musel stát máničkou, neměl jsi někdy chuť se ostříhat?

Často, zvláště kamarádi si ze mě kvůli tomu dělali legraci.

Film se odehrává v době, kdy jsi ještě nebyl na světě. Dozvěděl ses něco, cos netušil?

Ani ne, věděl jsem od rodičů, jak to za komunistů bylo... Jen mě překvapily názvy stanic metra.

Aleš je básník. Psal jsi taky někdy básničky?

Jen jako úkol do školy.

BIOGRAFIE – JAKUB ŠÁRKA

Narodil se 19. dubna 1994 v Praze, má pět sourozenců. V současné době studuje Arcibiskupské gymnázium. Hraje florbal za FBŠ Bohemians Praha. Má rád filmy, hry na počítači, četbu, hraje na klávesy a chodí do skauta.

MATOUŠ VRBA – Popelka (Venca Jehlička)

Jak ses dostal k této roli? Je to tvoje první herecká zkušenost?

Do třídy přišla profesorka s tím, jestli někdo nechce hrát v nějakém filmu a rozdala nám letáčky na casting. S kámošem jsme si ze srandy řekli, že to zkusíme - byli jsme zvědaví, jak takový casting vypadá. No a já tu roli dostal...

Jak bys charakterizoval postavu, kterou hraješ? Jste si v něčem podobní?

Popelka je mánička - nesouhlasí s režimem a snaží se žít po svém, ne jak mu nadiktuje stát. Mně přijde ta postava sympatická a myslím si, že kdybych se narodil o třicet let dřív, tak bych dopadl jako on.

Co tě na natáčení nejvíc bavilo?

Nejvíc mě asi bavilo vidět, jak ten film opravdu vzniká. Třeba ti lidé za tím. Nebo jsem nikdy nevěděl, kolik práce dá jenom nasvítit scénu.

Co naopak bylo nejhorší?

Nejhorší bylo počasí. Třeba v tom podchodu, kde nás bijou policajti, jsem chytil pěknou chřipku a poležel si pár dní doma. A hned druhé nejhorší bylo čekání. Pořád se na něco čekalo.

Neměl jsi problémy ve škole kvůli natáčení? Jak to vnímali tvoji spolužáci?

Musím říct, že až na pár více či méně vtipných poznámek mi náš třídní učitel vždycky vycházel vstříc. A spolužáci byli povětšinou ze začátku udiveni, pak si všichni zvykli.

Chtěl by ses herectví věnovat i do budoucna?

Když bude příležitost, tak proč ne? Je to celkem zajímavá zkušenost.

Jako jediný jsi měl z kluků dlouhé vlasy už před natáčením. Vadilo ti, že ses musel během natáčení několikrát ostříhat?

Vadilo, ale musel jsem.

Film se odehrává v době, kdy jsi ještě nebyl na světě. Dozvěděl ses něco, cos netušil?

Třeba že se prodávaly bezfiltrový cigára.

Jak se ti spolupracovalo s tvým filmovým otcem Markem Taclíkem? Přeci jen jste spolu měli několik docela vyhrocených scén...

Neměl jsem moc příležitostí s ním mluvit mimo záběr, ale působil na mě dobrým dojmem. Vyhrocené scény byly vyhrocené, jen když běžela kamera.

Máš nějakou historku, zážitek, který si zapamatuješ navždycky?

Jo. Když jsem se měl na odvodu pomočit. Bylo na to takový zařízení s trubičkou, kterou mi instalovali do trenek. Bylo u toho asi osm lidí, když to tam lepili, a všichni ukazovali, kde se to má ještě přelepit, kde se to odchlíplo... Nezasvěcený pozorovatel by asi moc nechápal, co se děje.

BIOGRAFIE – MATOUŠ VRBA

Narodil se 14. září 1993 v Praze, v současné době navštěvuje Malostranské osmileté gymnázium. Baví ho hlavně matematika a fyzika, jeho velkou vášní jsou počítače, počítačové hry a programování. Do patnácti let dělal závodně biatlon. Od šesti let hraje na kytaru, akustickou i elektrickou, s kamarády má amatérskou kapelu. Chová dvě agamy.

JAN VLČEK – Génius (Míťa Kubíček)

Jak ses dostal k této roli? Je to tvoje první herecká zkušenost?

Jednou ve škole za mnou přišel pan profesor, že hledají klavíristu do filmu a jestli bych nechtěl jít na casting. Tak jsem to bez jakýchkoliv očekávání šel zkusit.

Jak bys charakterizoval postavu, kterou hraješ? Jste si v něčem podobní?

Míťa je naprosto introvertní a uzavřený člověk a jen těžko se na něm dá poznat, o čem uvažuje a co si myslí. Oproti ostatním klukům se vždycky drží zpátky a má největší strach, což je pochopitelné i vzhledem k jeho nejobtížnější rodinné situaci. Nikdy se před nikým nepředvádí, a když se to tak vezme, tak mě překvapuje, že ho kluci berou do party. Pokud jde o charakterové vlastnosti, jsme si v mnoha věcech podobní, takže při natáčení pro mě nebylo obtížné odhadnout, jak se asi Míťa cítí. Myslím si ale, že v mnoha situacích bych reagoval jinak.

Co tě na natáčení nejvíc bavilo?

Samotné natáčení. Bavilo mě přemýšlet, jak by se to dalo vylepšit, jestli není v záběru něco, co nemá být. Jak by asi Míťa gestikuloval, jak by se tvářil... Při

natáčení se také stávají různé vtipné historky. Zajímavé bylo například, když celý štáb pronásledoval tři vypůjčené slepice, které neustále utíkaly dírami v plotu.

Co naopak bylo nejhorší?

Moc se mi nelíbilo, když jsem třeba v devět přijel na plac, převlékl se do kostýmu a potom tři hodiny čekal, než na mě dojde řada.

Neměl jsi problémy ve škole kvůli natáčení? Jak to vnímali tvoji spolužáci?

Na mých výsledcích ve škole se natáčení určitě podepsalo, ale nebylo to nijak tragické, takže většina profesorů ani nevěděla, že něco takového dělám. Moji spolužáci to přijali celkem klidně. Občas si mě někdo kvůli tomu dobíral nebo se kamarádi různě vyptávali, ale jelikož od nás ze školy nás natáčelo víc, tak to nebylo ani nic tak speciálního.

Chtěl by ses herectví věnovat i do budoucna?

Rád bych si ještě zahrál, ale nemyslím, že bych se živil jako herec.

Kvůli roli ses musel stát máničkou, neměls někdy chuť se ostříhat?

Já jsem už delší dobu přemýšlel, že bych si zkusil nechat narůst dlouhé vlasy, takže jsem byl rád, že pro to mám dobrý důvod. Když mi vlasy hodně překážely, tak jsem samozřejmě chuť je ostříhat měl a po skončení natáčení jsem to celkem bez váhání udělal.

Film se odehrává v době, kdy jsi ještě nebyl na světě. Dozvěděl ses něco, cos netušil?

Nedozvěděl jsem se nic převratného. Spíš moje představy dostaly konkrétnější podobu tím, jak jsem se dozvídal různé drobnosti a detaily.

Míša je hudební génius. Jaký je tvůj vztah k hudbě? Hrál si ve filmu v hudebních scénách na klavír sám?

Jelikož pocházím z hudební rodiny a chodím na gymnázium s hudebním zaměřením, je s mým životem hudba velice úzce propojena. Hudební génius ale nejsem, takže sám jsem hrál jenom některé hudební scény.

Máš nějakou historku, zážitek, který si zapamatuješ navždycky?

Příhod a historek je mnoho, ale myslím si, že asi nikdy nezapomenu na natáčení v mokrých trenýrkách v desetistupňovém mrazu. Jelikož jsem byl venku vždy jen na krátkou chvíli, tak se to dalo zvládnout, ale po posledním záběru jsem toho měl opravdu dost.

BIOGRAFIE – JAN VLČEK

Narodil se 16. června 1993 v Praze. Pochází z hudební rodiny, je nejstarší z pěti dětí. Do prvního aktivního kontaktu s hudbou přišel ve čtyřech letech v pěveckém

sboru v Českém Brodě. Od pěti let hrál na zobcovou flétnu, od šesti let na klavír, do osmi let na trubku a od deseti let na varhany. V současné době studuje na Gymnáziu Jana Nerudy v Praze. S bratry založil klavírní trio, se kterým úspěšně absolvoval řadu soutěží a vystoupení. S různými hudebními tělesy vystupoval v šesti zemích tří kontinentů. Od čtyř let hraje šachy, na mistrovství republiky do 8 let získal 3. místo. Rád sportuje, hlavně plave a hraje fotbal.

AŇA GEISLEROVÁ – Petrova a Matesova máma

Občanský průkaz se odehrává v období nejtěžší husákovské normalizace se všemi jejími atributy. Není to poprvé, co vás filmová role posunula do časů minulých, ale jak jste se cítila právě v tomto neradostném období?

Jsem upřímně ráda, že jsem si v tom období odbyla jen blažené neuvědomělé dětství. Revoluce proběhla, když mi bylo 13 let. Nebyli jsme ignorantská rodina, takže jsem spoustu věcí chápala a měla celkem přehled, ale svým způsobem jsem za těch pár let, co jsem v tom období prožila, vděčná. Pamatuju si totiž, že není samozřejmostí cestovat, mít celý rok ovoce a číst si všechno, co se mi zamane. A na džíny jsem stála frontu nejenom ve filmu! Je to prostě cenná odžitá zkušenost.

A kostýmy? Těšila jste se, až po natáčecím dni opět obléknete lehké, prodyšné a pohodlné současné oblečení?

Rozhodně si myslím, že materiály, které se tenkrát používaly, významně napomáhaly frustraci a beznaději celé té doby. To byl děs! Barevná škála od škraloupu až po jásavý průjem, kousavé, štipavé a nesající. Konfekce byla určitě součástí propagandy. Vážně bylo blaho se převlíkat zpátky do civilu. Ale jednou jsme takhle v kostýmech vyrazili s kolegy Macháčkem, Taclíkem a výtvarnicí Bielikovou oslavit první máj a dopadlo to báječně. A to jsme měli i paruky.

Co vás při prvním čtení scénáře zaujalo?

Něha postavy, kterou mi Ondra Trojan nabídl. A smutek některých osudů.

S režisérem a producentem Ondřejem Trojanem jste točila už několikrát, ovšem Občanský průkaz je pro něj „srdeční záležitostí“, jak sám říká. Zaznamenala jste v této souvislosti nějakou změnu, třeba v přípravě na natáčení nebo jeho nárocích na herce?

Pro mě je zase srdeční záležitostí točit s Ondrou. Je to první režisér, se kterým jsem kdy točila, a mám k němu až iracionálně loajální vztah. Takže kdyby mě on požádal, ať třeba v krimplenu

stepuju na výčepu, tak to udělám a nebudu reptat. A natáčení s ním je taky vždycky zábavné. Takže já si změny neuvědomuju, bylo to zase skvělé!

Maminka jednoho z hlavních hrdinů, kterou v Občanském průkazu hrajete, je starostlivá, laskavá, trpělivě stojí před Tuzexem frontu na dříny, na kterých pak vzorně přežehlí puky... Jste „opečovavací“ typ také ve své vlastní rodině?

No, úplně takhle bych to asi nepojmenovala. Já si rodinu strašně užívám, ale беру to tak nějak zlehka. Ráda žehlím, ale když se mi nechce, tak to prostě nedělám. Miluju, když sedíme doma u stolu a jíme domácí večeři, ale stejně tak ráda řeknu: děti kašlem na vaření jdeme jíst ven! Vnitřně zůstávám dítětem, které si strašně užívá, že je dospělé. Někdy si upeču koláč a blaženě odubuju jen drobenku, protože prostě můžu a nikdo mi nepřikazuje. A děti můžou taky.

Zůstal vám v hlavě z natáčení Občanského průkazu nějaký dominantní dojem – pocit – zážitek... ať už úsměvný, nebo smutný?

Když nás ve filmu šacovali na hranicích, měla jsem vážně na krajíčku. Bezmoc, ponížení... Je úžasné, že je ta doba pryč.

BIOGRAFIE – AŇA GEISLEROVÁ

Jedna z nejobsazovanějších českých hereček. Přírodní talent, který se objeví jednou za spoustu let. Navíc s osobitým chováním, stylem, krásnou fotogenickou tváří, obrovským sex-appealem a zahraničními úspěchy.

Narodila se 17. dubna 1976 v Praze do rodiny japanologa a výtvarnice. Má dvě sestry, Lelu a Ester a nevlastního bratra Felixe. Ještě před začátkem své filmové kariéry se věnovala modelingu a k módě má blízko dosud. Kromě toho, že je považována za jednu z nejlépe a nejnápaditěji oblékaných žen, spolupracuje s českou módní značkou pietro filipi, pro kterou již vytvořila vlastní kolekci pro letošní podzim a zimu.

Před kamerou debutovala v roce 1990 v Trojanově snímku **PĚJME PÍSEŇ DOHOLA**. První velká role přišla rok nato ve filmu Filipa Renče **REQUIEM PRO PANENKU**.

Je držitelkou 4 Českých lvů za filmy **NÁVRAT IDIOTA** (režie Saša Gedeon, 1999), **ŽELARY** (režie Ondřej Trojan, 2003), **ŠTĚSTÍ** (režie Bohdan Sláma, 2005) a **KRÁSKA V NESNÁZÍCH** (režie Jan Hřebejk, 2006). Za hlavní roli Hanule ve filmu *Želary* získala také ocenění na Mezinárodním filmovém festivalu v Bangkoku. V roce 2005 získala Stříbrnou mušli, hlavní hereckou cenu v San Sebastianu, za nejlepší ženský herecký výkon ve filmu *Šťěstí*.

Z dalších filmů jmenujme: **JÍZDA** (režie Jan Svěrák, 1994), **VÁLKA BAREV** (režie Filip Renč, 1995), **VÝCHOVA DÍVEK V ČECHÁCH** (režie Petr Koliha, 1996), **KUŘE MELANCHOLIK** (režie Jaroslav Brabec, 1999), **KYTICE** (režie F. A. Brabec, 2000), **SKLAPNI A ZASTŘEL MĚ** (režisér Steen Agro, 2005), **ŠÍLENÍ** (režie Jan Švankmajer, 2005), **SMUTEK PANÍ ŠNAJDROVÉ** (režie Piro Milkani, 2007), Hřebejkova **KRÁSKA V NESNÁZÍCH** (2006) a **MEDVÍDEK** (2007). Natáčela i s americkou, italskou, polskou či německou produkcí.

Aňa jde vdaná za divadelního režiséra Zdeňka Janáčka. Mají spolu syna Bruna a dceru Stellu.

MARTIN MYŠIČKA – Petrův a Matesův táta

Jak vidíte vaši postavu otce jednoho z hlavních hrdinů filmového příběhu? Jak byste ji charakterizoval?

No ono je dost těžké charakterizovat tuto postavu, aniž bych neprozradil něco z filmového děje, co by mělo být překvapení. Ale přesto snad mohu říci, že je to vědecký pracovník, milující otec spořádané rodiny, který to myslí dobře, ale má strach a je poněkud nervní. Z pohledu jeho syna Petra je to fotr, konformní posera, ale po různých peripetích skončí jako táta, i když nemohoucí. Myslím, že takhle figura, pokud ji nebudeme vnímat pouze realisticky, v tom jak skončí, s sebou nese i jakýsi symbol životního postoje mnoha lidí, kteří museli žít v tom marasmu.

Hrajete tatínka, který má poněkud komplikovaný vztah s dospívajícím synem, jak vzpomínáte na vlastní pubertu?

Vlastně na ni ani moc nevzpomínám. Pubertu jsem prožíval v osmdesátých letech, tedy ještě „za totáče“. Nebyl jsem žádný bouřlivák, nedělal jsem žádné vzpoury. Žil jsem tak nějak obyčejně. Na gympl jsem začal dojíždět z malého města do Prahy, tedy do velkého světa. Chodil jsem na „Píkárnu“ (gymnázium Wilhelma Piecka), kde jsme byli ve třídě posbíraný z celých Čech, lidi, které bavila matika a fyzika, takže tam byla dobrá společnost. Trochu jsem sportoval, jezdili jsme s partou na čundry a hrál jsem v místním amatérském souboru divadlo.

Děj filmu je vsazen do sedmdesátých let minulého století, temného období nejtužší normalizace. Myslíte, že příběh z té doby může přitáhnout dnešní mladé diváky do kina?

Určitě ano, samotného mě překvapilo, jaká je to vlastně už historie. Myslím, že pro starší diváky může být tento film velmi sugestivním připomenutím, v čem jsme to žili. A pro ty mladší pak téměř fascinující pohled „do jiného vesmíru“. Je to pohled, kde se mísí nostalgie s absurditou a humor s krutostí.

Jak probíhala příprava na natáčení? Pro Ondřeje Trojana je Občanský průkaz srdeční záležitostí, vzpomínkou na vlastní dospívání v nesvobodě... Snažil se vám tuto dobu přiblížit ještě nad rámec scénáře?

Ondra mi tu dobu nemusel příliš přibližovat, poněvadž jsem v tom také vyrůstal. I když jsem byl mladší, patřím mezi „Husákovy děti“, jsem „silný ročník sedmdesát“. Takže je vlastně pravda, že jsem to všechno tehdy viděl jinýma očima. Jako malý kluk jsem ještě neprožíval tu nesvobodu a v osmdesátých letech, když jsem dorůstal do toho věku nějakého uvědomění, tak to už pak bylo o něčem jiném. A vyvrcholením byla

revoluce. Ale i tak musím přiznat, že dobu normalizace mám pořád nějak pod kůží. Opatrnost nevybočovat, konformita, iracionální strach z policajtů... Společnost mě „masila“ jako dítě především výchovně, a to hlavně v tom smyslu, že to, v čem jsem vyrůstal, mi přišlo normální.

Zůstal vám v hlavě z natáčení Občanského průkazu nějaký dominantní dojem – pocit – zážitek... Ať už úsměvný, nebo smutný?

Mám radost z práce s Ondrou Trojanem, děkuji mu za důvěru a odvahu, že mi svěřil tuhle roli. Celkově to pro mne bylo pěkné setkání s mnoha fajn lidmi. Taky jsem rád, že jsem si mohl zahrát s Aňou. Herci jsou taková špička ledovce, ve výsledku je na ně nejvíc vidět, ale já jsem si znovu během natáčení uvědomoval, jaká je to ohromná spolupráce mnoha lidí, jak je důležité, aby byl kvalitní celý štáb, každý dělal perfektně svoji práci, a pokud možno, jak se říká, s úsměvem na rtu. A v tomto případě tomu tak rozhodně bylo. Točilo se na čtyři etapy, v různých ročních obdobích, takže jsem s tímhle filmem prožil vlastně celý jeden rok. Kéž by bylo více takové práce!

BIOGRAFIE – MARTIN MYŠIČKA

Narodil se 9. března 1970 v Příbrami. Po základní škole, kde se účastnil matematických olympiád, navštěvoval gymnázium s rozšířenou výukou matematiky a fyziky. Přesto po maturitě moc nevěděl, kam jít. Hrál ochotnické divadlo, ale na herectví se necítil. Fascinoval ho vesmír, a tak se přihlásil na pražskou matematicko-fyzikální fakultu ke studiu jaderné a subnukleární fyziky. Studoval dva roky, jenže zjistil, že mu divadlo přeci jenom chybí. Rozhodl se zkusit štěstí, přihlásil se na DAMU a uspěl. Stále však váhal, zda dát přednost vědecké nebo herecké kariéře, rozhodl se proto studovat obě školy současně a obě nakonec úspěšně absolvoval. V roce 1995 obdržel cenu Alfréda Radoka pro talent roku za ztvárnění knížete Myškina v absolventském představení **IDIOT**.

Martin Myšička je hlavně divadelní herec. Hrál Raskolnikova v Dostojevského **ZLOČINU A TRESTU**, Aljoču v **BRATRECH KARAMAZOVÝCH**, Chlestakova

v **REVIZOROVI** a v dalších více než čtyřech desítkách inscenací. V květnu 2009 začal v sám režírovat – v Dejvickém divadle nastudoval hru současného britského autora Joea Penhalla **KRAJINA SE ZBRANÍ**.

Před filmovou kameru se dostal roku 1995, kdy si zahrál roli Kytky v režijním debutu Davida Ondříčka **ŠEPTEJ**. Ondříček jej obsadil i do své černé komedie **JEDNA RUKA NETLESKÁ** (2003). Napevno se do povědomí filmových diváků zapsal jako kněz Aljoša ve zfilmované inscenaci **BRATŘI KARAMAZOVI** (2008) režiséra a scenáristy Petra Zelenky. Z posledních filmů je to pak **PROTEKTOR** (2009) Marka Najbrta a **NEJVĚTŠÍ Z ČECHŮ** (2010) Roberta Sedláčka.

Stranou nezůstala ani televizní práce: hrál hraběte Sternberga v seriálu **ČERNÍ BARONI** (2004), v televizním filmu Jitky Němcové **HODINA PRAVDY** (2000) a ve filmu Andrey Sedláčkové **MŮJ OTEC A OSTATNÍ MUŽI** (2003). Také účinkoval ve dvoudílném dramatu **OPERACE SILVER A** (2007) režiséra Jiřího Stracha, televizním filmu Viktora Polesného **SMYČKA** (2009) nebo v seriálech **LETIŠTĚ**, **EXPOZITURA**, **PŘEŠLAPY** nebo **ULICE**.

KRISTÝNA LIŠKA BOKOVÁ – učitelka Lenka Pivoňková

Učitelka čtyř hlavních hrdinů, kterou ve filmu hrajete, nad ostatní postavami příběhu vyniká svým charakterem, čestností a morálními zásadami... Jak ji vidíte vy sama?

Jo, jak já vnímám paní učitelku Pivoňkovou? No, asi jako bytost, která se nezařadila do davu a dělala, co cítila, i když smířlivou cestou...

Hlavní osu vyprávění tvoří příběh dospívání čtyř kluků v období v 70. letech minulého století, ale dospívání je snad v každé době provázeno revoltou vůči společnosti, rodičům... Jak jste toto období prožívala vy, i když podstatně později?

Já prožívám revoltu až teď, jsem trochu opožděná (smích). V pubertě jsem byla plně zaměstnaná studiem, které mě do jisté doby dost pohlcovalo, a jedinou revoltou byla opozice proti mému tátovi, který je od přírody sám velká revolta.

Dobu, ve které se film odehrává, jste nezažila. Snažil se vám ji Petr Jarchovský s Ondřejem Trojanem nějak přiblížit - třeba vyprávěním nebo dokumenty?

No, vlastně ani ne, protože vědí, že doma se o tom hodně sama dovím.

Zůstal vám v hlavě z natáčení Občanského průkazu nějaký dominantní dojem – pocit – zážitek... Ať už úsměvný, nebo smutný?

Asi nejzásadnější pocit pro mne byl pocit zodpovědnosti, protože jsem poprvé hrála dospělou ženu, byla jsem obklopena

především mladšími lidmi a poprvé jsem taky víc mluvila. Ondřej Trojan na mě byl až moc hodný a já nevěděla, jestli je spokojen anebo rezignoval (smích).

BIOGRAFIE - KRISTÝNA LIŠKA BOKOVÁ

Narodila se 23. července 1981 v Hradci Králové, je dcerou Johna a Jitky Bokových. Studovala v Duncan Centru v Praze, ale konzervatoř nedokončila. V pátém ročníku vyhrála první cenu v Soutěži Jarmily Jeřábkové, posléze studovala v New Yorku, objevila se v hrách japonského tanečníka Mina Tanaky, dvakrát pobývala na jeho farmě.

Účinkovala v HaDivadle a v divadle Barka, vytvořila několik vlastních tanečních představení, tančila v představení **KRÁSKA A ZVÍŘE** v režii bratří Formanů. S Divadlem bratří Formanů také již tři roky cestuje Evropou s mezinárodně ceněnou inscenací **OBLUDÁRIUM**.

Známostí se stala poté, co si zahrála ve filmu Jana Hřebejka **HOREM PÁDEM** (2004). Mihla se v Menzelově **OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE** (2006) a vzpomněl si na ni znovu Jan Hřebejk, a tak v jeho **MEDVÍDKOVI** (2007) ztvárnila roli zdravotní sestřičky. S Hřebejkem spolupracovala ale i na divadelní hře **NA DOTEK** v divadle Na Jezerce. Z posledních filmů je to pak **OCAS JEŠTĚRKY** (režie Ivo Trajkov, 2009).

Manželem Kristýny Lišky Bokové je herec Pavel Liška, 27. dubna 2005 se jim narodil syn Šimon Samuel.

JIŘÍ MACHÁČEK – pan Fikota, Zdenčin a Adélčin táta

Ve filmu Občanský průkaz hrajete rozsahem nevelkou, charakterem však nepřehlédnutelnou postavu otce jedné ze spolužaček hlavních hrdinů – člověka, který vzbuzuje svým zvráceným chováním vyloženě negativní emoce – a hrajete jej skvěle. Jaká to byla práce?

Práce to byla krátká, ale zábavná a smysluplná. Sexuální zvrhlík a deviant, který vládne jistou, byť mizivou, ale přesto kolikrát rozhodující, mocí nad osudy jiných lidí, se hraje dobře. Můžete se jím stát a nemusíte mít pocit viny, ale naopak pocit z dobře vykonané práce. Takovou rozkoš jiná zaměstnání neposkytují.

Hlavní osu vyprávění tvoří příběh dospívání čtyř kluků v období v 70. letech minulého století, ale dospívání je snad v každé době provázeno revoltou vůči společnosti, rodičům... Jak jste pubertu prožíval vy?

Já jsem pubertu prožíval o chlup později, na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let. Hodně času jsem trávil hrou na kytaru, protože jsem věřil, že díky tomu do mého života vstoupí dívky volných mravů.

Děj filmu je vsazen do sedmdesátých let minulého století, temného období nejtěžší normalizace. Myslíte, že příběh z té doby může přitáhnout dnešní mladé diváky do kina?

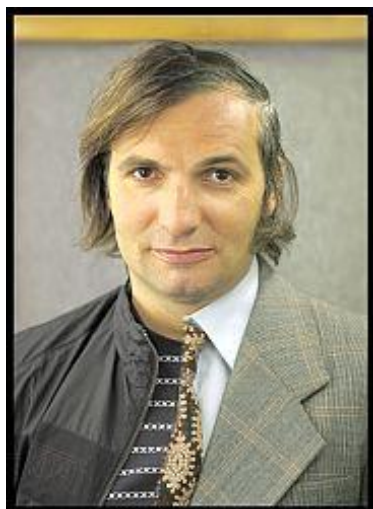
Věřím, že ano. Je to příběh o střetu dobra se zlem, který se navíc zakládá na pravdivém podkladu, to bude vždycky přitahovat.

Zůstal vám v hlavě z natáčení Občanského průkazu nějaký dominantní dojem – pocit – zážitek... ať už úsměvný, nebo smutný?

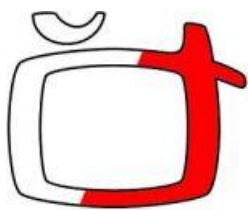
Potkal jsem se s Aňou Geislerovou, Markem Taclíkem, Kristýnkou Bokovou, Ondřejem Trojanem a se spoustou dalších kamarádů, kterých si vážím a to, že s nimi mohu natáčet celovečerní film, pořád považuju za jeden ze splněných snů svého života. Byly to jenom dva natáčecí dny, ale i za to děkuju. Jsem přesvědčen, že to mělo smysl a že Občanský průkaz bude dobrý film.

BIOGRAFIE – JIŘÍ MACHÁČEK

Jiří Macháček, český zpívající herec a hrající zpěvák, se narodil 6. července 1966 v Litoměřicích a žije v Praze. Studoval Právnickou fakultu UK a zároveň Ježkovu konzervatoř. Věnuje se převážně herectví. Vystupoval v několika divadlech (Na Zábradlí, Sklep, Divadlo Na Jezerce atd.) a zahrál si v mnoha filmech. Za film **SAMOTÁŘI** (režie David Ondříček, 2000), ve kterém se objevil v roli věčně zhuleného Jakuba, získal Českého lva za nejlepšího mužskou vedlejší roli. V roce 2004 byl opět nominován na Českého lva, a to za hlavní mužskou roli v Hřebejkově filmu **HOREM PÁDEM**. S Janem Hřebejkem spolupracoval i na dalších filmech: **KRÁSKA V NESNÁZÍCH**, **MEDVÍDEK** a **NESTYDA**. Dále si zahrál např. ve filmech **NÁVRAT IDIOTA** (režie Saša Gedeon, 1999), **JEDNA RUKA NETLESKÁ** (režie David Ondříček, 2003), **MAZANÝ FILIP** (režie Václav Marhoul, 2003), **ŽENY V POKUŠENÍ** (režie Jiří Vejdělek, 2008), **ODCHÁZENÍ** (režie Václav Havel, 2009), **KUKY SE VRACÍ** (režie Jan Svěrák, 2010). K filmu **JEDNA RUKA NETLESKÁ** napsal společně s Davidem Ondříčkem scénář.

Kromě herectví se Jiří Macháček věnuje své hudební skupině MIG 21, ve které působí jako zpěvák a textař. S touto skupinou již vydal tři alba.

ČESKÁ TELEVIZE

Ředitel výroby ČT Václav Myslík: „Od zavedení nových pravidel v roce 2006 naše filmová tvorba každým rokem roste nejen co do kvantity (2008 – 13 premiér, 2009 – 18 premiér), ale zejména kvalitativně. Důkazem jsou festivalová ocenění pro námi produkovávané či koprodukovávané filmy a jejich velmi dobré přijetí jak odbornou, tak i širokou veřejností. Výrazná ocenění filmu *Hlídač č. 47* produkováného samostatně Českou televizí – 3 ceny Český lev, 4 hlavní ceny na *Tiburón International Film Festival*, z nových filmů pak ocenění filmu *Protektor* na 32. *Starz Denver International Film Festival 2009* v kategorii nejlepší hraný film či filmu *Nedodržený slib* hlavní cenou v kategorii hraný film na *Jewish Film Festival v Los Angeles 2009*, vypovídají o správné volbě podporovaných témat. Pečlivý výběr scénářů, správné nastavení financování a dlouhodobá práce se vznikající látkou přináší právě v těchto letech své výsledky.“

Také loňské koprodukční filmy ČT na sebe poutaly velkou pozornost. Za všechny jmenujme **PROTEKTOR** (režie Marek Najbrt, scénář Marek Najbrt, Robert Geisler, Benjamin Tuček). Film vznikl v koprodukcí Negativ, ČT, UPP, Soundsquare. Dále připomeňme úspěšný snímek **3 SEZÓNY V PEKLE** (scénář a režie Tomáš Mašín, námět Lubomír Drozd, producenti Dawson Productions, ČT, Babelsberg Film, Trigon Production, RWE, UPP, Soundsquare).

Česká televize je rovněž nejvýznamnějším koproducentem dokumentárních snímků. Jedním z nejúspěšnějších titulů roku 2009 jak na domácí, tak i na mezinárodní scéně, byl dokument **JAK SE VAŘÍ DĚJINY** (scénář a režie Peter Kerekes, kamera Martin Kolár). Film vznikl v mezinárodní koprodukcí, do které se zapojila i Česká televize. Dalším divácky i festivalově úspěšným dokumentem se stal **AUTO*MAT** (scénář a režie Martin Mareček). Film vznikl v koprodukcí Bionaut Films a ČT. *Auto*Mat* je stylově různorodý film, kombinující žánr dokumentu, animace, hudebního klipu a home videa.

Z letošních premiérových koprodukcí určitě stojí za zmínku autorský snímek Alice Nellis **MAMAS AND PAPAS**. Film vznikl ve spolupráci s U.F.O. Picture s.r.o. Velký mediální zájem provázal dokument **OKO NAD PRAHOU** režisérky Olgy Špátové. Původní koncepce filmu, která měla sběrným způsobem sledovat vznik stavby Národní knihovny od projektu architekta Jana Kaplického až po její výstavbu, se během natáčení změnila ve společenskou, politickou i osobní drama zúčastněných. Dokument vznikl ve spolupráci se Simply Cinema spol. s r.o. Další úspěšnou koprodukcí je rodinný pohádkový film Jana Svěráka ze současnosti s prvky fantasy – **KUKY SE VRACÍ**. Na tomto filmu Česká televize spolupracovala s Biografem Jana Svěráka s.r.o. a společností Phoenix Film Investments. Od srpna 2010 je v kinech další koprodukční film České televize – nový film režiséra Roberta Sedláčka z prostředí českých rekordů a kuriozit – **NEJVĚTŠÍ Z ČECHŮ**. Tento snímek vznikl ve spolupráci se společností Produkce Radima Procházky s r. o.

Česká televize se za dobu své existence stala trvalým partnerem české filmové tvorby; od roku 1992 se podílela na vzniku více než 195 snímků. Na speciálních

webových stránkách www.ceskatelevize.cz/filmy/ je k dispozici jejich podrobný výčet. Jsou zde uvedeny i snímky, které Česká televize chystá v nejbližší době do kin, či jsou teprve ve fázi výroby.

PubRes s.r.o.

The logo for PubRes, featuring the word "PubRes" in a stylized, handwritten font.

Společnost PubRes s.r.o. se na trhu slovenského kreativního průmyslu pohybuje od roku 1993. Postupně sa vyprofilovala v poradenskou společnost se specializací na oblast kreativního průmyslu (audiovize včetně multimédií,

vnitrostátní a evropská mediální legislativa, reklama, nové mediální služby, bilaterální a multilaterální koprodukce) s důrazem na problematiku duševního vlastnictví (speciálně autorského práva). PubRes je zakládajícím členem Fóra kreativneho priemyslu a provozuje stálý rozhodčí soud - Creative Industry & Intellectual Property Arbitration Court.

Od roku 2003 realizuje PubRes projekt Letný Bažant Kinematograf, ze kterého se postupně stal největší filmový festival na Slovensku. Originální projekt „open-air kina“, v jehož rámci dva pojízdné kinematografy se slovenskými a českými filmy navštíví více než třicet měst, má tradičně návštěvnost okolo 50 000 diváků. V roce 2008 společnost vstoupila do oblasti filmové distribuce. Do slovenských kin od té doby uvedla filmy **MEDVÍDEK** a **U MĚ DOBRÝ** režiséra Jana Hřebejka a **LIŠTIČKY** režisérky Miry Fornayové.

Působení ve sféře filmové produkce zahájila společnost PubRes spoluprací s polskou produkční firmou Apple Film Production na dokončení filmu **JÁNOŠÍK - PRAVDIVÁ HISTORIE** (režie Agnieszka Holland, Kasia Adamik). Koncem roku 2008 sa stala společnost PubRes koproducentem filmu režiséra Ondřeja Trojana **OBČANSKÝ PRŮKAZ**.

PubRes je zakládajícím členem slovenské Asociácie nezávislých producentov, která vznikla v roce 2010.

..

..

..

VÝROBA

Filmová a televizní společnost

PulsRes

FILM VZNIKL ZA PŘÍSPĚNÍ

Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie

MEDIA

The Media programme of the European community

PARTNEŘI FILMU

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DISTRIBUCE

KONTAKT

www.obcanskyprukaz.cz

trailer na: ftp://UPP:pp+8@ftp2.upp.cz/outgoing/Vseta/OP_trailer_100913/

Total HelpArt T.H.A.

Kříženeckého nám. 322, 152 53, Praha 5
tel.: 267 073 007 (2436), fax:267 073 836

E-mail: total@tha.cz
www.tha.cz

Mediální servis
2media.cz, s.r.o.
www.2media.cz

© *Total HelpArt T.H.A. 2010*

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)